

Les Caramelles de l'any 1933

Tenim entès que aquest any, com que hi ha tanta crisi de crisis, els coros no volien sortir a cantar les Caramelles, però el Municipi, amenaçant-los amb pujar-los els impostos, els ha obligat a sortir i el què és pitjor, els obliga a cantar i a admetre ous, botifarres, conills i pollastres, i fins, esgarrifin-sel, i fins a admetre pàpirus de vint-i-cinc pàfies, que és el que més els ha tocat l'amor propi, ja que sempre que han cantat ho han fet per l'amor a l'art i a la Piperacina Midi. Sembla que tota la culpa és d'un senyor anglès que viu a la Fonda d'Europa i que fuma en pipa. Ell és el responsable d'aquesta extralimitació de les funcions del nostre municipi, que ha obligat a cantar els coros amb l'únic fi de que quan aquest senyor vagi a Anglaterra expliqui en anglès a les seves amistats que a Granollers (Spain) quan es reuneixen uns quants senyors per a cantar quatre beneiteries els regalen ous, botifarres i conills.

Creiem que els comentaris dels anglesos no ens seran gaire favorables; per tant, s'imposa la dimissió de la corporació municipal, o sino farem el mateix que en Lerroux.

Com que d'això ja en parlarem més endavant, farem una ressenya dels coros que per imposició de les autoritats tingueren de sortir a cantar.

Coro Municipal

Aquesta simpàtica agrupació choral fou molt celebrada i com que ja hauran llegit l'informació de la primera plana—i si no ho han llegit els aconsellem no ho facin perquè té molt poca gràcia—no en direm res més, però publicarem un tros que cantà el senyor Camillo amb música de «Donde estás corazón?». Fa així:

Jo que tenia una majoria—que cada dia anava més bé perquè ho fèiem tot a la una—doncs a les vuit no podia sè una màñana de crudo invierno—la majoria se me acabó i desde entonces ja pot ben dir-se—qui es el que mana en aquesta mansió.

L'Harmonia

Els trobarem cantant davant la casa del senyor Ajuntament, qui era al balcó acompanyat de la seva bella esposa i dels ajuntamentets, que cada dia fan més goig. El senyor Vilaró va dirigir-los amb seguretat i valentia, i ara per ara no se sap que hi haguessin desgràcies personals. Primer, cantaren la sardana de les Groselles i després la Marsellesa, que transcrivim a continuació: La República espanyola ha d'ésser el mirall del món sense enredos ni lladres que xuclin ni polítics ni acaparadors: Es l'imperi dels treballadooooooooors.

Com que el senyor Ajuntament i família no acostumen menjar ous ni botifarres, ni aquestes porqueries, els regalaren un guàrdia urbà amb casaca vermella i tot, que demà s'el cruspiran a Canovelles fet amb bolets o a la brasa.

Coro Radical

Seguint les ordres del seu que-fa, els trobarem al bell mig de la carretera obstruccinant el pas. Quan ja el tingueren obstruccinat, començaren a cantar l'himne titulat «¡Silencio, silencio, cálese Vd!», que cantaren a cap veu i sense obrir la boca. Després el senyor Torras, ja amb la boca oberta, féu el

solo del tango «Tomo y obligo». Alla va:

Tomo y obligo, anem a veure—que d'eleccions més val no parlar perquè encara veuríem treure—la vera efigie que ens van regalar. Bien yo quisiera tener los fueros—que en otro tiempo llegué a ostentar prò és tan difícil, que ens veurem negres—si les cireres volem remenar.

També cantaren alguns cançons humorístiques que no agradaren gaire, perquè tothom estava conforme en que fan més gràcia les conferències.

El Pal d'amarratge

Davant de can Pellicer hi trobarem els del Pal, que cantaven belles cançons a les belles nenes de l'Arnan i al seu fill, que no hi ha manera de casar-lo per més que li proposen.

UNA MONA DE PÀSQUA

Projecte de reforma del monument que presenta L'ESQUELLOT

Perfumeria

* Tots els productes d'aquesta casa es venen en fraccions de litre *

Gasset

Granollers

Colònies
Quines
Essències
Locions
Brillantines